

Zvonček.

(Legenda.)

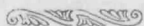
Pred davnim, davnim časom je bilo, skoro dvatisoč let je od tega. Daleč tam za morjem, v egiptovski deželi je pravkar starka zima vzela slovo, pomladno solnčece se je prvokrat posmehljalo z neba. Prve cvetke so prikukale iz tal.

In komaj so zapustile pisane cvetke svoje zibelke, so zagledale doli na poti starega moža, ki je za uzdo vodil oslička. Na osličku je sedela žena, ki je imela v naročju malo dete. Nad vsemi je bila razlita rajska svetloba Bila sta Jožef in Marija, ki sta z nebeškim Detetom bežala pred zlobnim Herodom.

Drobne cvetke so spoznale svojega Gospoda. Zlata trobentica je zatrobila Jezusčku v pozdrav, ponižna vijolica je vso okolico napolnila s sladkim vonjem, male marjetice so okrasile celo pot. — Poleg teh cvetk je pa stala nežna, bela cvetka, ki je ravno pogledala iz tal. Srčnorada bi tudi ona pozdravila Detece, a mala ubožica ni vedela, kako bi mu izkazala čast. »Tudi jaz Te ljubim; o Jezusček, tudi mene blagoslovi,« je hrepenela cvetka. — — — Sv. družina pride do cvetk. Jezusček se razveseli, ko sliši zlato trobentico, Mati božja se nasmehne vijolici in marjetici. Mali Jezusček zapazi malo cvetko, ki želi k njemu. Svoje male ročice iztegne k cvetki in jo blagoslovi: »Bodi ti zvonček in na veke oznanuj moj prihod! Ko se umakne zima, vzcveti in oznanuj, da se je približala pomladna radost, da je Bog stopil na zemljo!«

Nedolžni zvonček je ponižno sklonil svojo glavico, veselo zazvončkljal in oznanil prihod nebeškega Deteta. Čez trate in dobrave je splaval njegov glas in vsa zemlja se je razveselila.

Jakob Soklič.

Otročja gorečnost.

Neka pobožna mati, ki je stanovala blizu cerkve, je večkrat s seboj vzela svojega malega sinčka Mirkota in mu skoraj vselej dala majhen denar, da naj ga vrže v nabiralnik s pripombo: »Za uboge verne duše v vicah.«